

1

SKYRIUS

ALIZĖ SIUVO VIRTUVĖJE, žvaigždės ir ugnies skleidžiamoje šviesoje, kaip įprasta, įsitaisiusi židinio pakuroje. Užlie-ta pro rombo formos langus įkypai krentančių mėnesienos spindulių sidabru, ji vikriai siuvinėjo rožes, auksiniai siūlai švytėjo liepsnų fone. Jos judesiai atrodė apgaulingai lengvi ir vikrūs, o šis varginantis darbas – toks paprastas ir lengvas, kad daugeliui spoksančių žioplių pakako išžūlumo manyti, neva ir jie turėdami laiko per kelias valandas galėtų pasisiūti vestuvinius apdarus.

– Regis, tai visai nesudėtinga, – priplojęs veidą prie lan-go stiklo, tarė arklininkas vežikui. Stiklo ploteliui priešais vieną plačiai atmerktą akį aprasojus, vaikinukas kelis kartus sumirkšėjo. – Lengva ir paprasta, matai? Nesuprantu, kodėl visos siuvėjos taip dejuoja.

Vežikas – žilstelėjęs vyras, kartą vidury baltos dienos Ali-zės pamalonintas šypsena, – kumštelėjo vaikinukui į šoną ir nusitempė jį atgal į arklides.

– Nedėkingas kvaiša, – burbtelėjo vežikas ir niūriai dėb-telėjo į kelis dabar prisistačiusius tarnus, besistumdančius dėl atsilaisvinusių vietų prie lango.

Ką tik atėjusi trijulė – kalvis, piemuo ir strėlininkas – ėmėsi jiems įprastesnio darbo – priplojo skruostus ir nosis

prie karališkojo lango. Nuo šilto kartu su apkalbomis iš burnų sklindančio oro aprasojus stiklui ir jų apkalbamo asmens vaizdui apsiblausus, pasigirdo tylus gurgždėjimas, kylantis sukamaisiais judesiais rankovėmis mėginant nubraukti rasą.

Alizė prisivertė nusišypsoti.

Ko gero, šis vaizdas būtų ją prajuokinęs, jei prie visų langų nebūtų kaip kylanti tešla prilipę veidai, jei krutant lūpoms dantys nebūtų kaukšęję į dvivėrių langų rėmus, jei pirštai nebūtų apgraibomis ieškoję atramos, o pėdos pasistiebusios ant pirštų galų, kad būtų geriau matyti, kas viduje. Netrukus paaiškėjo, jog užuolaidos nesaugo nuo atkaklių smalsuolių, pastarąsias laikančių kliūtimi, kurią tereikia mandagiai apeiti: jie tiesiog belsdavo į tamsos gaubiamus langus, kol kas nors priėjęs jas atitraukdavo. Pasiversti nematoma irgi nebuvo gera išeitis, nes Alizės stebėtojai beveik lygiomis dalimis buvo ir džiniai, ir moliniai. Ir nors būtų galėjusi rasti prieglobstį kurioje nors iš viršutinių pilies aukštų menių, nenorėjo pernelyg nutolti nuo Kyro, kuris, vos likęs gyvas po žiaurios kraujo priesaikos, buvo perkeltas į lengviau pasiekiamą svečių menę žemutiniame aukšte. Žinoma, labiausiai Alizė troško pasislėpti kur nors šalia jo, tačiau nebegalėdama to padaryti turėjo glaustis jai pažįstamoje aplinkoje.

Alizė pasitraukė toliau nuo liepsnų, vengdama – kaip buvo pratusi – patikėti savo šąlantį kūną židinio ugnies vailai, juolab dabar, kai jos gyslomis tekęjo karštas Kyro kraujas. Tiesą sakant, pastaruoju metu Alizę apimdavo iki šiol nepatirtas pojūtis, ir ji pasijusdavo sukaitusi.

Atsidususi ji nuleido adatą, delnu išlygino audinį ir prisiminė turinti pažvelgti į ją stebinčius tarnus.

Sėdėdama prie ilgo medinio virtuvę dalijančio stalo, rankomis pasirėmusi smakrą, virėja stebėjimo į ją pamiršusi mirksėti. Pastarąją valandą į menę buvo atvarytas pulkelis snodų. Dabar keliolika jų stovėjo priešais Alizę ir žiopsojo. Pasieniais tviskėdami auksu siuvinėtomis livrėjomis rikia vosi liokajai. Pėdindamas pro šalį rūmų katinas nudėbė ją mąsliu žvilgsniu. Vyresnysis liokajus stypsojo sustingęs prie podėlio durų laikydamas kelis paketėlius.

Ištiesinusi pečius Alizė narsiai sutiko šį pažeminimą. Ji kilstelėjo ranką leisdama suprasti, kad mato daugybę ją stebinčių akių, ir net pamėgino nusišypsoti rasojantiems langams, bet sukandusi tebelaiškė tris smeigtukus, tad jai nelabai pavyko.

Ir vis tiek, jai pasisveikinus, pakilusi nesuprantamų murmesių banga sukėlė dar didesnę sumaištį. Kumščiai dunksejo į langų rėmus, krumpliai bilsnojo stiklus. Virėja nugara atsirėmė į kėdės atlošą, ir šis garsiai sugirgždėjo. Snodos pašoko ir pasitraukė it pabaidyti paukštukai. Katinas baikščiai žingtelėjo artyn, ketindamas užimti jos vietą ir įsitaisyti arčiau ugnies.

Alizė kostelėjusi įsispoksojo sau po kojomis.

Daugybę metų buvusi tarnaitė, židinių ji, galima sakyti, laikė neatsiejama savo kūno dalimi. Ilgainiui jos sąmonėje įsitvirtino malonūs pojūčiai, sietini su įvairiausiais virtuvėje sklindančiais pjaunančių peilių, verdančių katiliukų ir brūžinamų šepėčių garsais. Regis, ji ir dabar užuodė džiovintas žoleles, citrinas ir aštrų varinių indų valiklio kvapą. Alizė dievino pieniško muilo aromatą, jaukų kūrenamo židinio malkų spragsėjimą ir miltų debesis. Jai, savo namų neturinčiai snodai, po sunkos darbo dienos tylos gaubiamą, švari virtuvė seniai buvo tapusi prieglobsčiu.

Dievas mato, jai tai buvo itin sunkūs laikai.

Tačiau blogiausia, kad Alizės įpročiai daugiau niekam nebuvo žinomi. Niekas nesuprato, kodėl jai būtinai reikia atramos – ko nors *pažįstama*, – net jei taip nederėtų elgtis. Kita vertus, smalsuoliams buvo galima atleisti, kad juos glumina pranašystėse minimos džinų karalienės veiksmai, nes karališkojo dvaro tarnams Alizė buvo pristatyta visai neseniai, iki tol mėnesį buvo slepiama pranašautojų buveinėje, ir niekas apie ją nė žodžiu neužsiminė.

Tačiau dabar, vestuvių išvakarėse, būsimoji Tulano karalienė pagaliau pasirodė dvariškiams ir sulaikiusi kvapą laukė jų vertinimo.

Regis, šis buvo prieštaringas.

Nors beveik visi pripažino, kad būsimoji nuotaka pribloškiamai graži, kol kas anaip tol ne visi sutarė, ar ji sveiko proto.

O juo labiau ar sveika karaliaus širdis.

Pagalvojusi apie tai, Alizė staiga iškvėpė, pakeldama į orą suodžių debesėlius.

Galbūt, – dingtelėjo jai, – jau laikas miegoti.

Susikaupusi pasiėmė adatas, kitas smulkmenas ir susidėjo jas į puošnią dėžutę, kurią, paprašyta siuvimo reikmenų, negaišdama buvo atnešusi ūkvedė. Alizė švelniai suėmė sunkią, tviskančią beveik baigtą siūti peleriną su šilko pamušalu. Pastarąsias kelias dienas ji uoliai dirbo, ir ši pelerina buvo paskutinė iš jos vestuvinių apdarų. Kyšančius siūlų galus bus galima nukirpti ir rytoj.

Alizė atsistojusi krestelėjo savo sijonus.

Virėja taip staiga atsistojo, kad nuvertė kėdę.

– Jūsų didenybe, – tuptelėdama prabilo ji ir nusilenkė. Tada, porą akimirkų padvejojusi, pasisveikino.

– Prašyčiau sėstis, – tyliai tarė Alizė. – Nėra reikalo taip vargintis.

Išgirdusios jos balsą, snodos sukliko, liokajai vos neišlėkė iš menės, vyriausiasis liokajus griebėsi už senstančios širdies ir, paleidęs iš rankų paketėlius, žemai nusilenkė.

Alizė mėgino šypsotis – žavingai, kaip ir dera karalienei.

– Visiems jums nuoširdžiai dėkoju už pasiruošimą rytojaus iškilmėms, – kreipėsi ji į susirinkusius tarnus ir, kalbėdama toliau, nepamiršo pažvelgti į langus. – Labai atsiprašau, kad viskas taip užtruko. Žinau, jau daugybę kartų tai sakiau, bet tikiuosi, kad suprantate, kokia laiminga jaučiuosi, galėdama apsigyventi šioje pilyje. Tikiuosi ilgainiui geriau jus pažinti.

– Žinoma, jūsų didenybe, – vis dar žemai nusilenkęs tarė vyriausiasis liokajus. Ir nedrąsiai, tebespoksodamas į grindis, paklausė: – Ar jūs tikra, kad karalius rytoj pasirodys?

Alizei nukaito skruostai.

Jai svarstant, kaip diplomatiškiau atsakyti į šį klausimą, į menę įžengė ūkvedė ponina Zainaba, nešina glėbiu švarių skalbinių. Išvydusi Alizę, ji aiktėlėjo ir pasitraukė prie sienos.

– Jūsų didenybe, – sušnabždėjo, – maldauju atleisti, aš nesitikėjau...

– Tai aš atsiprašau, – pasakė Alizė, supykusi ant savęs ir staiga sustingusi. – Jokiu būdu nenorėjau sukelti tarnams nepatogumų. – Ir, nors liko stovėti pakelta galva, tyliai pridūrė: – Tu man atleisk.

Taip tarusi, ji kiek galėdama oriau išėjo iš menės.

2

SKYRIUS

ALIZĖ JAUTĖSI siaubingai apsikvailinusi.

Pilies koridoriumi ją vijo pyktis, pastaruoju metu tapęs nuolatiniu palydovu ir kasdien kurstomas nevilties, kurios skonio jai niekada neteko ragauti. Šie jausmai Alizei buvo nauji ir nesuprantami, ji nebuvo pratusi prie šio bežadžio virpėjimo – visai kitokio nei daugybę metų jos jaučiamas skausmas ir kančia. Alizė buvo pati kalta, kad tarnai nežinojo, ką apie ją galvoti. Ji nenorėjo jaukti nusistovėjusios tvarkos. Tiesiog...

Jautėsi pernelyg susijaudinusi.

Ir neišmanė, kaip šį jaudulį numaldyti. Jai reikėjo nuošalios vietos, atokvėpio nuo skvarbių žvilgsnių ir nesibaigiančių apkalbų, ir ji neabejojo tokį vėlų vakarą virtuvę rasianti tuščią. Dievaži, Alizė visiškai prarado nuovoką.

Galvodama tik apie tai, kad rytoj ištekęs, visiškai pamiršo apie paruošiamuosius darbus, privalomus atlikti prieš rytojaus vestuves.

Rūmuose tvyrojo sumaištis.

Alizė jautė neturinti kur pasprukti nuo savo minčių naštos. Ne tik pasaulis paniro į chaosą, bet ir ji prarado viltį suvaldyti ateities baimę. Prie pranašautojų valdų susirinko neįsivaizduojamai didelė minia, nes iš visur nenumaldomai

plūdo žmonės – tiek džinai, tiek moliniai. Daug jų atkelia-vo prisiekti ištikimybės Alizei, bet dar daugiau vylėsi stebėti karališkųjų tuoktuvių ceremoniją. Tad atidėlioti jas darėsi ištis labai nemalonu.

Kaskart jas atidedant, minia tik didėjo.

Jei ne pranašautojai, apsiėmę drausminti šią sunkiai valdomą minią, Alizė neįsivaizdavo, kaip rūmų tarnai būtų suvaldę šį pragarą. Ji labai nerimavo, kad nuo tos dienos, kai buvo pasikėsinta į jos gyvybę, nematė savo valdinių ir su jais nesikalbėjo. Kita vertus, nenešiodama karūnos neturėjo teisės kreiptis į minią, juolab kad neturėjo ko pasakyti.

Alizei reikėjo magijos. Jai reikėjo savo imperijos. Reikėjo...

Dieve aukštybėse, netrukus ji ištekęs.

Alizė jautė stiprėjant irzulį, regis, dabar tai nutikdavo gana dažnai. Šiandien turėjo būti vestuvių išvakarės, bet ji niekada nepagalvojo, kad šis vakaras galėtų būti toks niūrus. Alizė jautėsi vieniša, sutrikusi ir išsiblaškiusi, o vienintelis žmogus, su kuriuo ji troško pasišnekėti, jos vengė.

Tiesą sakant, tas žmogus uždraudė jai kelti koją į jo kambarius.

Staiga, išgirdusi garsius aikčiojimus, Alizė krūptelėjo. Ji buvo taip panirusi į savo mintis, kad nesusivokė įžengusi į didžiąją menę, kurioje kelios dešimtys dirbusių tarnų ją išvydę sustingo kaip įbesti, o keli šūktelėję puolė ant kelių.

Alizė sustojo.

– Labas vakaras, – pasisveikino ji, mėgindama nusiraminti ir šypsotis. – Prašyčiau dėl manęs nesitrukdyti. Dirbkite toliau.

Po dar akimirką užsitęsusios tylos snodos palengva atitoko ir atgijo.

Regis, visa menė su palengvėjimu atsiduso.

Nors Hazanas ją įspėjo vienai nevaikščioti pilies koridoriais, Alizei rodėsi nepraktiška kaskart laukti palydovo, be to, sunkiai sekėsi įsivaizduoti, kad visi tik ir laukia progos ją nužudyti. Kad ir kaip būtų, tarnams reikėjo daugiau laiko priprasti prie Alizės, o jai – prie tarnų. Juolab kad šie rūmai netrukus taps jos namais...

Ši mintis lyg žaibas perskrodė jai sąmonę.

Alizei ėmė daužytis širdis, pradėjo nemaloniai dilgčioti odą.

Šie rūmai bus jos namai.

Netrukus ji taps šios pilies šeimininke ir dalys įsakymus tarnams; ji valdys šią šalį ir jos žmones. Viskas priklausys jai, tačiau prieš įtvirtindama savo valdžią turės nužudyti savo vyrą.

Staiga Alizė pajuto šleikštulį.

Apimta nerimo, neregimoms snodų akims sekant kiekvieną jos judesį, Alizė lyg nesava žengė prie šalia kaitraus židinio stovinčio krėslu.

Jai atrodė neįtikėtina, kad kadaise šios snodos prilgo jai ir amžiumi, ir visuomenine padėtimi.

Kadaise Alizė nuoširdžiai troško tokio darbo. Suvokdama, kad geriau imtis jo, nei likti gatvėje ir lėtai pūti, ji svajojo apie galimybę šveisti grindis sauguose namuose, turint patikimą stogą virš galvos. Jos vietą gyvenime lėmė akis ir nosį slepianti tiulio kaukė, kurią dėvėdama ji virto nematoma ir visiškai nereikšminga.

Ak, kokia didelė anuomet rodėsi jos baimė.

Kadaise Alizė tvirtai tikėjo, kad įgijusi galių ir užėmusi aukštą visuomeninę padėtį ji būtų saugi. Ji buvo lyg menkas medelis, bijantis savo bevaisių šakų virpėjimo, bet dabar, jausdama gausos naštą, baiminosi, kad šis derlius nesupūtų ir kad žydėti drįšęs medelis nebūtų nukirstas. Tik dabar Alizė išmoko, kad pasikeitus visuomeninei padėčiai baimė niekur nedingsta.

Tik dar labiau supančioja.

Sunkiai atsidususi, Alizė įsitaisė minkštame krėsle aukštu atlošu, pastatytame prie židinyje spragsinčios ugnies. Pasiėjo ant kelių šilkinę peleriną, dėžutę su siuvimo reikmenimis ir, staiga užgriuvus nuovargiui, kone visiškai užsimerkė.

Virš galvos mirguliavo uždegtos milžiniško sietyno žvakės, šviesos ratai žibėjo skliautuotose tamsos gaubiamų langų nišose, po kojomis tviskėjo į prabangius įmantrių raštų kilimus įaustos šilko gijos. Menė buvo nepaprastai puošni, židinį dabino plati akmeninė atbraila, šen bei ten buvo matyti elegantiški baldai, ištaigingi sofų apmušalai, regis, buvo parinkti galvojant ir apie patogumą, ir apie grožį. Žinoma, Alizė dažnai užsimanydavo susirangyti šioje menėje prie židinio ir pailsėti, bet tokiose atvirose patalpose jai trūko asmeninės erdvės, be to, nenorėjo rizikuoti, kad jos veide išblėstų romi šypsena, nes bijojo paskatinti naujus gandus.

Bet šiandien visa tai nebuvo svarbu.

Ji nenorėjo grįžti į šaltą svečių kambarį, kuriame neseniai įsikūrė trokšdama būti arčiau Kyro. Jautė, kad išprotės, jei praleis dar minutėlę spoksodama į nykią sieną ir įsivaizduodama jo kančią. Argi ji galėjo ilsėtis žinodama, kaip jis kenčia?

Argi galėjo nusiraminti, kai juodu siejanti gija pulsavo jos krūtinėje ne silpniau už plakančią širdį?

Net dabar jos gyslomis tekėjo karštas ir svaiginamas Kyro kraujas. Alizė žinojo: net praradusi regėjimą ir klausą, galėtų rasti pas jį vedantį kelią. Staiga susivokė ir dabar einanti pas jį.

Palengva Alizė pasidavė nevilčiai.

Ji nematė Kyro keturias dienas.

Ivykiams susiklosčius visai ne taip, kaip ji tikėjosi, paslaptingojo Tulano karaliaus, be jokios abejonės, patiriančio didžiausias su neseniai sudaryta kraujo priesaika susijusias kančias, nematė niekas, išskyrus Hazaną. Jei karalius apskriktai su kuo nors bendravo, tai tik per Hazaną.

Visus kitus Kyras tiesiog atsisakė priimti.

Būtent Hazanas budėjo prie svečių kambario durų, būtent jis nuleidęs galvą pastodavo Alizei kelią ir jos atsiprašydavo. Būtent Hazanas maloniai, bet įsakmiai prašydavo jos laikytis atokiau nuo karaliaus, būtent Hazanas liepdavo jai keliauti iš kur atėjus, nors Alizė primygtinai kartojo, kad Kyras kenčia ir kad magijai niokojant jo kūną jos artumas suteiktų jam palengvėjimą.

Hazanas nė nekrustelėdavo.

Ir neaiškindavo, kokios karalius būklės. Tik mandagiai paprašydavo Alizės atleidimo ir kantrybės, tada, ryžtingai nubrėžęs peržengti draudžiamą ribą, pranešdavo, kad Kyrai reikia dar vienos dienos atsigauti...

Paskui – dar vienos ir dar.

Jie jau tris kartus atidėjo vestuves.

Alizė nenumatė, kad ateis tokia diena, kai ji – kaip šian-dien – taip supyks, jog norės Hazanui trenkti. Aprėkti jį.

Stoti su juo į kovą.

Keturios dienos, o karaliaus – nė ženklų.

Mėgindama nusiraminti Alizė giliai įkvėpė salsvo, svaiginamo žiedų aromato. Kyro užburtos rožės skverbėsi į pilį pro langų rėmų plyšius barstydamos žiedlapius, driekėsi per sienas ir lubas. Prausyklėse ir koridoriuose telkėsi šviesiai rožinės pusnys, liauni žiedlapiai biro laiptais, su oro srautu plevėno į svetaines ir miegamuosius.

Priversta nuolat rūpintis švara Sara – karalienė motina – sunkiai tramdė jūtų.

Žiedo vainikėliui atsitrengus į skruostą, Alizė pakėlė akis. Sėdėjo rankas pasidėjusi ant kelių lyg malda, jos atverstų delnų taures palengva pildė žiedlapiai. Ji negalėjo nutarti, ar nuolat regėdama jį primenančius ženklus jaučiasi geriau, ar prasčiau.

Regis, geriau, bet drauge ir prasčiau.

Žinoma, negalėjai Kyruviui įsakyti, kad panaikintų visą miestą apsiautuosius kerus.

Keturios dienos.

Vestuvių pyragai buvo apibarstyti miltiniu cukrumi ir suvalgyti, apibarstyti ir suvalgyti; valgiaraščiai sudaryti ir išmesti, kapoklės vėl pakabintos ant kablių, įmitusios vištos kudakavo gerokai ilgiau, nei tikėtasi. Padėklai su karaliui skirtu maistu dažnai grįždavo į virtuvę nepalieti, neatplėšti laiškai ir apsiglamžę siuntiniai telkėsi į svyruojančias stirtas vyriausiojo liokajaus podėlyje, ir kilmingieji, ir ūkininkai,

pamatę gražomas rankas ir išklausę atsiprašymų, būdavo paromi nuo laukųjų durų.

Bet antrąją karaliaus atskirties dieną ėmė dėtis dar keis-tesni dalykai.

– Ar galėčiau... Ar neprieštarautumėte, jei palaikyčiau jums draugiją?

Išgirdusi pažįstamą balsą, Alizė loštelėjo iš nuostabos ir pakėlė akis.